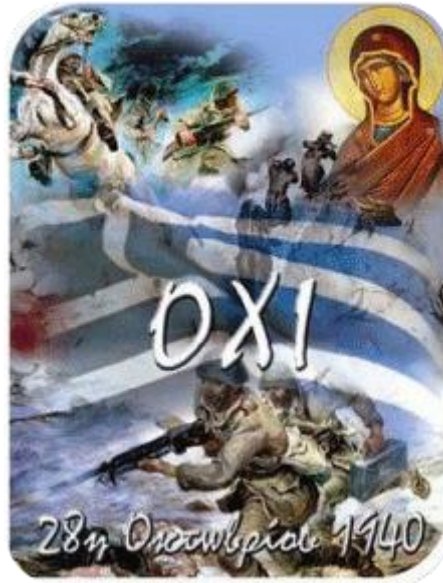

28η Οκτωβρίου 1940. Το Έπος των Ελλήνων!!!

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος

«Αν δεν υπήρχαν αντίπαλοι, δε θα υπήρχαν αγώνες. Κι' αν δεν υπήρχαν αγώνες, δεν θα υπήρχαν στεφάνια». (Άγιος Θεοφύλακτος)

Η ηρωική αντίσταση της Ελλάδος εναντίον της φασιστικής Ιταλίας, σε μια άνιση αναμέτρηση μαζί της, κατά τη διάρκεια του Ελληνοϊταλικού πολέμου απέδειξε περίτρανα για μια ακόμη φορά, μέσα στο διάβα της νεότερης Ιστορίας μας, το θαύμα της αδούλωτης Ελληνικής ψυχής και ανδρείας.

Αστεϊρευτο το ηθικό της ανά τους αιώνες... Πηγή ακένωτη, θάρρους, αυτοθυσίας, τόλμης και αρετής, του «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ» του Λεωνίδα, το « δε την πόλιν σοι δούναι ...» του Κων/νου Παλαιολόγου, το «Ελευθερία ή θάνατος» των αγωνιστών του 1821, να αντηχούν για μια ακόμη φορά.

Οι Έλληνες στην προσπάθειά τους να κρατήσουν ουδετερότητα στο Β' Π.Π. βρέθηκαν στην ανάγκη να αντιμετωπίσουν την προκλητική επίθεση των Ιταλών, οι οποίοι παραβίασαν προκλητικά και ανερυθρίαστα τα σύνορά μας. Με τους Ιταλούς δεν είχαμε έρθει ποτέ σε προστριβές. Ούτε είχαμε εδαφικές διαφορές.

Φαίνεται ο Μουσολίνι είχε το σχέδιο του, μέσα στο πρόγραμμα του άξονα με τον Χίτλερ. Η μεγαλομανία και η φασιστική του παράνοια, δεν του επέτρεπε να μην είναι μέρος του παιγνιδιού.

Με το ύφος ψευδοκαίσαρα, επειδή πήρε την Αλβανία δική του, θεώρησε ότι και η Ελλάδα θα είναι ένας περίπατος. Όμως αυτός και ο Χίτλερ λογάριασαν χωρίς τον ξενοδόχο.

Τα μεγαλεπήβολα σχέδιά τους, αστόχησαν όταν με τη βοήθεια της Αγίας Σκέπης δηλαδή της Παναγίας μας, ο Ελληνικός Στρατός αντιστάθηκε με πείσμα

και αυταπάρηση, χρειάστηκαν μήνες με τις πανίσχυρες αριθμητικά δυνάμεις και τις πολεμικές μηχανές τους, για να κάμψουν την αντίσταση του.

Η Ελλάδα σε όλους τους πρόσφατους αγώνες της, ήταν πάντα αμυνόμενη και ουδέποτε επιτιθέμενη, και σε κάθε περίπτωση επαλήθευε την πανάρχαια ιστορία της.

Όμως κάθε φορά που θα τους αναλογιστούμε, έρχονται στο νου και οι ανεπανόρθωτες συμφορές σε ανθρώπινες υπάρξεις που είναι και οι τραγικότερες, έναντι των υλικών.

Η πολεμική έξαρση των ημερών της επιστράτευσης, ο ενθουσιασμός, η ομοψυχία όλων των Ελλήνων, οι οποίοι παραμέρισαν τις προσωπικές και πολιτικές τους διαφορές, αυτός ο ήλιος της χαράς έσβησε και εκείνο που απέμεινε ως κατακάθι, είναι η πικρή ανάμνηση τόσων αδικοχαμένων ανθρώπων, εκείνης της τραγικής για την ανθρωπότητα, περιόδου. Τραγικές στιγμές που δεν μπορεί κανένας να περιγράψει.

Είκοσι χρονών παιδιά, άλλοι παντρεμένοι με οικογένειες και παιδιά παίρνοντας μαζί τους το γυλιό, εικόνες Του Χριστού, της Παναγίας, και Αγίων φυλαχτά από τα χέρια των μανάδων και την ευχή τους, υποσχόταν να ζωντανέψουν τη χαμένη ελπίδα και το αθάνατο Ελληνικό πνεύμα της φυλής μας.

Δεν είναι λίγο να φεύγει κανείς για το μέτωπο, και να πείσει τον εαυτό του ότι ίσως δεν θα γυρίσει πάλι πίσω στην οικογένεια του και στα προσφιλή του πρόσωπα.

Ο πόλεμος είναι κακός, δυναστεύει το φρόνημα της ψυχής το δίκαιο του άλλου, διακόπτει το ασύγκριτο ταξίδι της ζωής, αλλάζει τη χαρούμενη όψη της και την κάνει τραγική.

Πολλά παλληκάρια μας έπεσαν μαχόμενα για την Πατρίδα, αφού έζησαν τις αντιξοότητες των χιονισμένων βουνών της Αλβανίας, τις χιονοθύελλες, τα κρουπαγήματα, τους πόνους των τραυμάτων τους.

Όλα αυτά αποτελούσαν ένα βαρύ φορτίο των αναμνήσεων των επιζώντων, το οποίο κουβαλούσαν και κουβαλούν ακόμη όσοι είναι εν ζωή.

Αυτοί που έπεσαν, και όσοι είναι ακόμη άταφοι στα Αλβανικά βουνά, όλα αυτά τα τραγικά γεγονότα τα πήραν μαζί τους, αρματωμένοι με γενναίο φρόνημα και αυταπάρηση και έδωσαν ότι πολυτιμότερο είχαν, τη ζωή τους.

«Τους Ήρωες δεν πρέπει να τους κλαίς μάνα, πατέρα, αδελφέ και γυναίκα.

«Είναι αυτοί που πολέμησαν για την Πατρίδα, για την Ελλάδα μας!

Οι άνθρωποι μπορεί να τους ξεχάσαμε, όμως η λευτεριά ΟΧΙ.»

«Πέρα στο ξέφωτο ξάγρυπνη, πλέκει για τον καθένα τους κι' απόνα στεφάνι».

Όμως η θύελλα του 1940-41 σάρωσε και τον άμαχο πληθυσμό της Πατρίδας μας. Ο Ελληνικός λαός υπέφερε κάτω από τον Γερμανικό και Ιταλικό ζυγό και η Μακεδονία μας από τον Βουλγαρικό με την τριπλή κατοχή.

Ημέρες μαύρες η της κατοχής, σκοτεινιασμένες, όπου ο ήλιος θαρρείς και είχε κρυφτεί επίτηδες για να μην φαίνονται οι φρικαλεότητες των κατακτητών και τα σκελετωμένα άψυχα κορμιά των λιμοκτονούντων, κυρίως στο κλεινόν άστυ.

Αθάνατοι νεκροί, ας είναι ελαφρύ το χόμα που σας σκεπάζει. Εσείς είστε τα πένθη μας, όμως είστε και τα πρότυπά μας. Καθαγιάσατε με το αίμα σας τη ξένη γη, δοξάστε την Πατρίδα μας.

Παρόλο που πολλοί από εσάς είστε οι άταφοι νεκροί μας, εντούτοις η θυσία σας θα είναι πάντοτε ζωντανή, η ξένη γη που πέσατε, φρόντισε η μητέρα φύση να είναι καταπράσινη και σαν τάπητας να σας σκεπάζει.

Η ποιητική λύρα του Κάλβου ας αγκαλιάσει τη μνήμη σας.

«Μόνο που, ο θάνατος εις την ξένην δεν είναι τόσο γλυκός όσον όταν κοιμώμεθα στην πατρίδα...»

Κύλισαν τα χρόνια, να σας θυμίσω 81 τον αριθμό, ο αντίλαλος του «ΑΕΡΑ» αντηχεί ακόμη στα Αλβανικά βουνά και η θυσίας σας αντάμα ανεβαίνουν στα ουράνια ύψη... και αντηχούν και στις ημέρες.

Όμως, λυπάμαι που σας το λέω, σας ξεχάσαμε, όπως χαρακτηριστικά έγγραψε στο προσωπικό του ημερολόγιο ο Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Νίκος Παπαβασιλείου του 1ου Τάγματος του 40ου Συντάγματος Ευζώνων:

«Το δράμα τελείωσε, αγαπημένοι μου νεκροί συμπολεμιστές αξιωματικοί και στρατιώτες, που μείνατε αυτού επάνω στα άγρια βουνά και τα φαράγγια της Αλβανίας και κοιμάστε τον αιώνιο ύπνο.

Και είμαστε τώρα εμείς οι τυχεροί, που επιζήσαμε, στα σπίτια μας, ανάμεσα στους δικούς μας.

Κι εσείς, ακόμα αυτού και για πάντα αυτού.

Ανάμεσά μας δεν μένει πια τώρα, παρά η θύμηση της ηρωικής σας μορφής και της θυσίας. Κι εκείνο που ασφαλώς θα ζητάτε από εμάς, σαν τελευταία και μοναδική σας επιθυμία, θα είναι να μη σας ξεχάσωμε στη ζωή, που μας χαρίσατε με το αίμα σας.

Δεν θέλω να σας πικράνω, μα δεν μπορώ να σας κρύψω την πικρή αλήθεια. Δυστυχώς θα σας ξεχάσωμε. Ναι! θα σας ξεχάσωμε.

Ο χρόνος στο διάβα του θα σας σκεπάζει με λησμονιά. Αυτός είναι δυστυχώς ο φυσικός νόμος και αυτή η μοίρα των νεκρών !

Το νοιώθω, πως είναι σκληρό και απαιίσιο, μα είναι ανθρώπινο. Η μορφή σας στη μνήμη μας θα σβήσει λίγο – λίγο κι ύστερα από κάμποσα χρόνια θα γίνετε άγνωστοι στρατιώτες.

Ανώνυμοι, που θα σας τιμούμε μόνο στις εθνικές μας γιορτές.

Τον αιώνιο ύπνο σας θά 'ρθει μια μέρα να ταράξει η σκαπάνη και το αλέτρι του γεωργού και θα σκορπίσουν τα κόκαλα σας έξω από τον τάφο σας.

Και τότε θα υποφέρετε άστεγοι, κυνηγημένοι, περιπλανώμενοι, περιφρονημένοι, χωρίς τάφο και χωρίς σταυρό για προστάτη. Πώς να μην έχετε δίκαιο για αυτή την τραγική σας μοίρα! Θλίβομαι κατάκαρδα μ' αυτούς τους διαλογισμούς και δάκρυα πλημμυρίζουν τα μάτια μου.... Κακότυχα παιδιά, ηρωικοί μας νεκροί ! Νοιώθω το πικρό σας παράπονο. Φαντάζομαι το μαρτύριό σας μέσα στην αιώνια νύχτα σας.

Όμως, όμως ποίος μπορεί να ανατρέψει τον αιώνιο σκληρό νόμο του θανάτου και της λησμονιάς που έχει ορίσει ο Θεός. Κανένας και ποτέ ! Πόσο σας λυπάμαι Δεν σας έπρεπε θάνατος. Κι ήσασταν τόσο νέοι !!!»

Ο επίλογος αυτός αποδίδει με λίγα λόγια όλη την πικρή αλήθεια , όμως, στους ήρωες δεν πρέπει λύπηση. Αξίζει τιμή και δόξα.

«Ω γνήσια της Ελλάδος τέκνα ' ψυχαί που επέσατε εις τον αγώνα ανδρείως, τάγμα εκλεκτών Ηρώων, καύχημα νέον».
(Κάλβος)

Ζήτω το Έθνος των Ελλήνων!
Ζήτω η 28η Οκτωβρίου!
Ζήτω ο Στρατός μας!